

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 244/2024
07.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против тужених Средње школе „Свети Сава“ из Сомбора и Средње техничке школе из Сомбора, које заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2429/23 од 27.09.2023. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2429/23 од 27.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2429/23 од 27.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 116/20 од 13.06.2023. године, првим и другим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена Средња школа „Свети Сава“ из Сомбора да тужиљи на име мање исплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате, за период од јануара 2017. године закључно са јулом 2019. године. Трећим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату трошкова за долазак и одлазак са рада за децембар 2016. године у износу од 4.556,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2017. године до исплате. Четвртим ставом изреке, обавезана је тужена Средња техничка школа у Сомбору да тужиљи на име мање исплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате за период од септембра 2018. године закључно са јуном 2019. године. Петим ставом изреке, обавезане су тужене да тужиљи солидарно накнаде парничне трошкове у износу од 132.253,13 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2429/23 од 27.09.2023. године, првим ставом изреке, усвојена је жалба тужиље и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Сомбору П1 116/20 од 13.06.2023.

године тако што су тужене обавезане да поред износа досуђеног у висини од 132.253,13 динара, тужили исплате износ од још 54.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Другим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу. Трећим ставом изреке, обавезане су тужене да тужили накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужене су благовремено изјавиле ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом обавезане су тужене да солидарно исплате тужили накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, јер је због удаљености од места становања до места рада, тужила имала стварне и оправдане трошкове превоза пошто је на посао одлазила јавним превозом, а тужене јој за утужени период нису плаћале трошкове превоза у пуном износу. О овом праву тужиле и висини тражене накнаде нижестепени судови су одлучили правилном применом одредбе члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 21/2015), који не захтевају ни ново, нити другачије тумачење. Побижана другостепена пресуда не одступа од судске праксе по питању права запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Она је у складу је правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, по којима је суштина права зајемченог чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду да се запосленом исплати надокнада за трошкове превоза од места становања до места запослења, ако због раздаљине између тих места запослени те трошкове евидентно има. Опредељење законодавца да се висина накнаде призна у висини цене превозне карте у јавном саобраћају истовремено не значи да је коришћење средстава јавног превоза законом прописан услов за остваривање права запосленог на трошкове превоза и да је законом то право ускраћено запосленима који превоз до радног места обезбеђују на други начин (својим возилом, такси возилом и слично), а уколико користе јавни превоз не може им се ускратити право на накнаду у пуном обиму. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 27.01.2020. године, а вредност предмета спора је 54.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази напред прописани имовински цензус, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**